

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

ECCE HOMO:

DOKUMENTÁRNÍ CYKLUS O SMYSLU LIDSKÉHO ŽIVOTA

Martin Jakub

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimediální design
Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

ECCE HOMO:

DOKUMENTÁRNÍ CYKLUS O SMYSLU LIDSKÉHO ŽIVOTA

Martin Jakub

Vedoucí práce: BcA. Vojtěch Aubrecht
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen
uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, 25.dubna 2016

.....

podpis autora

Tímto bych rád poděkoval vedoucímu práce BcA. Vojtěchu Aubrechtovi za trpělivost a shovívavost, své africké kolegyni Agniezsce Bulacik, která mě nabíjela energií a podporovala v těžkých chvílích, jež nás na naší daleké cestě potkaly. Taktéž bych rád poděkoval své rodině a přátelům, kteří mi byli a jsou velkou oporou.

Obsah

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace.....	1
2 Téma a důvod jeho volby.....	3
3 Cíl práce.....	5
4 Proces přípravy.....	7
5 Proces tvorby.....	11
6 Technologická specifika.....	13
7 Popis díla.....	14
8 Přínos práce pro daný obor.....	16
9 Silné stránky.....	18
10 Slabé stránky.....	19
11 Seznam použitých zdrojů.....	20
12 Resumé.....	21
13 Seznam příloh.....	22

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace

Ještě před příchodem na Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara, tehdy ještě Ústavu umění a designu, bylo mým velkým snem věnovat se dokumentární a reportážní fotografii. Byl jsem ještě silně ovlivněn svým předchozím studiem Sociální a kulturní antropologie na Fakultě filosofické ZČU, kde mi bylo umožněno nahlédnout do fungování naší i cizí kultury, jejich fungování v kontextu současného globálně propojeného světa, lidského uvažování, různého přístupu filosofických směrů a směřování a vývoj subkultur. Měl jsem možnost vyzkoušet si natáčení dokumentu o anarchisticko-umělecké plzeňské skupině Úsvitu, jejíž antisystémové plakáty bylo možno spatřit na mnoha místech Plzně. Vždy mi ale šlo o interdisciplinární přístup a chtěl jsem propojit své studium filosofie a antropologie s uměleckým světem. Mým cílem bylo taktéž získání většího nadhledu v oblasti fotografie, ve které jsme každý den zaplavováni neuvěřitelným množstvím vizuálního smogu a ve které je stále těžší se orientovat.

Při nečekaném přijetí na Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara se mi otevřel zcela nový svět. Mé dřívější sny o čistě dokumentárním a reportážním přístupu se mi lehce rozprostřely a já byl pohlcen množstvím různých odvětví fotografie. Chtělo se mi ochutnat všechno. Jakožto uměním nepolíbený jedinec, jsem měl nyní možnost spolupracovat s mnoha ateliéry naší fakulty, naplňovat vize své i ostatních, zkoumat práce velkých fotografů a hledat si své vzory.

Můj proces nacházení se byl dlouhý a krkolomný. Neustále jsem byl hnán potřebou zkoušet něco nového a dělalo mi problém zaměřit se na konkrétní témata a dále je ve svých pracích rozvíjet. Myslím si ale, že tento přístup byl při bakalářském studiu správný –

nejdříve prozkoumat vše, co jde, nasávat inspiraci, pracovat s mnoha výrazovými prostředky a v mém případě propojit dva světy antropologie a umění. Naučit se vyprávět příběhy skrze fotografii a předávat je dál.

Díky mé (někdy až příliš) vysoké aktivitě a klauzurním pracím jsem si vyzkoušel produktovou fotografii, fotografii fashionu a šperku, studie aktu, produktu i komerční focení na zakázku. Při akcích pořádaných školou si mé tvorby všimli například v Plzeňské filharmonii, kde jsem působil rok jakožto hlavní fotograf, nebo v plzeňském pivovaru Pilsner Urquell. Za další přínosnou příležitost pokládám spolupráci s plzeňskou organizací „k světu“, které jsem se propůjčil nejen při třítydenním festivalu Náplavka k světu, ale pomáhal jim také zvelebovat veřejný prostor v Plzni.

V mých klauzurních pracích mě ale stále provázela touha dokumentovat lidské osudy a příběhy, případně o nich i psát. Například v sérii Lolity, jež je přiložena v portfoliu k bakalářské práci, jsem si dal za cíl zachytit nešné generaci mladých dam, u kterých se věková hranice smazává jejich předčasnou dospělostí. V další sérii jménem Philharmonic Times se snažím o popsání zlatých večírků, mnohdy až dekadentních, na koncertech filharmonie. Vyzkoušel jsem si také práci s objektem, kdy jsem vytvořil sérii krychlí s vlepenými holografickými fotografiemi, jež měly simulovat odtržení od přírody a její zproduktování. Své vybrané klauzurní práce přikládám ve výše zmíněném portfoliu.

Během těchto tří let se mi mnohonásobně rozšířily obzory, ale vedlo to k lehce deprimujícímu ztracení se a zahlcení. Tento svůj problém hledání jsem si chtěl vyřešit svou bakalářskou prací a věnovat se v ní svému oblíbenému dokumentu a sugestivnímu psaní deníků.

2 Téma a důvod jeho volby

Ještě před zadáním témat naším vedoucím, jsem měl to štěstí a byl přijat na zahraniční stáž v rámci programu GLEN, jež je zaměřen na globální vzdělávání, rozvojové problémy, odbourávání stereotypů a o kterém budu psát ještě níže v popisu své práce. Hned mi bylo jasné, že v rámci tohoto programu bych chtěl vést svou bakalářskou práci a využít této jedinečné možnosti, která mě poslala na druhý konec světa a zdokumentovat tak Evropě vzdálené a cizí prostředí, jakým postkoloniální Keňa je.

Příliš jsem nepřemýšlel nad specifickými tématy, jež by mě mohla na mé cestě potkat – zhlédl jsem spousty dokumentů, prohlídl si práce fotografů, jež v těchto oblastech působili a přišlo mi, že jediné, čím se v dnešní době Západní svět zabývá, byla témata chudoby. Zprostředkovaně se k nám filtrují pouze neradostné zprávy, zprávy o teroristických útocích, korupci, znečištěném prostředí a o obrovském kapitálu, jež je do rozvojových zemí zasílán.

Když přišla zadání, padlo mé oko na téma Dokumentární cyklus o smyslu lidského života. Toto téma je tak široké, že jsem si mohl dovolit popuzdit uzdu a rozptýl své práce v tak exotickém prostředí. Mým hlavním inspiračním zdrojem byl v té době americký fotograf Brandon Stanton se svým projektem Humans of New York¹, ve kterém zachycuje životy lidí města New York v podobě jednoduchých portrétních fotografií a ke kterým následně doplňuje různorodé příběhy, jež od obyvatelů toho živého města reportážním

¹<http://www.humansofnewyork.com/>

stylem dostává. Příběhy a fotografie. Bylo mi tedy jasné, že téma o smyslu lidského života se mi k mé vysněné stáži náramně hodí.

Již dlouhou dobu taktéž sleduji práce předního českého reportážního a dokumentárního fotografa Jana Šibíka. Vždy se mi líbil jeho přístup k fotografii, za který dostal mnohá ocenění. Snad jedině, co mě vždy lehce iritovalo, byl jeho předsudky zaujímaný pohled na rozvojové země a zobrazování neštěstí a chudoby.

Vůči tomuto jsem se hodlal při své cestě vymezit a vyhnout se tak stereotypnímu pohledu, jež má Evropan vůči zemím Afriky silně zakořeněn. Bylo mi od začátku jasné, že se setkám s velmi tklivými situacemi a že mě budou lákat fotografie chudoby, malých afrických dětiček, obrovských slumů a ghatt. Taktéž mě příliš nelákala fotografie divoké keňské přírody ala National Geographic, či turistických fotek z bílých pláží. Tu jsem si ale nakonec dovolil jednu zvolit, jelikož ve mně probuzuje velmi milé vzpomínky.

Přišlo mi mnohem zajímavější zaměřit se na banální okamžiky a momenty, jež by propojovaly všechny lidi ve všech končinách světa a jež jsou společné pro většinu kultur. Zacílit svůj pohled na kladnější chvíle v zemích, kde moc kladů nemáme možnost vidět. Všechny tyto své ideály jsem si pečlivě uchovával ještě před svým odletem a dnes už vím, že jsem si naivně myslel, jak jednoduché bude hledat pozitivní momenty a dělat na svých fotografiích atmosféru francouzského umělce a nomáda Théo Gosselina².

Smysl lidského života je však pro mě stále záhadný.

²<http://theo-gosselin.blogspot.cz/>

3 Cíl práce

Uvědomil jsem si, že touto prací si dávám cílů několik. Měl jsem poprvé v životě možnost odcestovat do dalekých krajin, které mě vždy lákaly. Dlouho bylo mým přáním stát se dokumentárním fotografem na cestách, podávat informace o neznámém a dobrodružném, zprostředkovávat příběhy a má duše antropologa vždy plesala při představě různých zákoutí lidské společnosti a duše.

Mým hlavním cílem tedy bylo poznání. Poznání rozvojových zemí a problémů, jež se k nim váží. Poznání široké plejády cizí kultury, jež se lišila od všeho co jsem oposud znal. Byl to můj první výjezd z matičky Evropy, při kterém jsem chtěl prohloubit své zkušenosti jakožto dokumentární fotograf. Prozkoumat různá témata a zvolit si mezi nimi svůj přístup.

Dalším z cílů bylo samotné převedení této silné životní zkušenosti a její zprostředkování ostatním. K práci jsem chtěl přistupovat osobně, psát si deník a z něj následně při tvorbě čerpat. Nechtělo se mi zaměřovat se na jednotlivé aspekty exotického prostředí, v němž jsem se nacházel, spíš jsem se zaměřoval na rozprostření své práce do širšího okruhu a zachycení velmi kontrastního světa.

Zajímala mě mimo jiné konfrontace s místními, při které fungovalo množství stereotypů a předsudků, jež jsem měl v sobě zakořeněny jak já vůči nim (ač jsem se snažil vnímat vše jako čistá tabule), tak místní vůči bílému obyvatelstvu, jehož jsem byl součástí. Mým cílem bylo přistupovat k místním jako k sobě rovným. Věděl jsem, že fotografové nejsou v těchto končinách zrovna oblíbeným

druhem, jelikož často vykořisťovali chudé a zobrazovali skutečnost tak, jak jí můžeme vidět na reklamních kampaních různých neziskových organizací.

V neposlední řadě jsem si dal také za cíl naučit se v tomto prostředí orientovat, zlepšit si jazykovou výbavu (člověk nikdy neví, kdy bude svahilštinu potřebovat), být flexibilní a vytvořit prostor pro případný návrat. V této práci jsem si chtěl vytvořit podklad k dalšímu pokračování, prozkoumat tak široký a mnohdy neprozkoumaný svět a zjistit, jakým směrem bych se chtěl v další budoucí tvorbě ubírat.

Posledním z cílů pak bylo nenechat se okrást, zastřelit a nechytit malárii.

4 Proces přípravy

Proces přípravy měl několik fází. Chtěl jsem se o místech, kam jsem vyrážel, dozvědět co nejvíc. Vědět, na co si dát pozor a kam až mohu při tvorbě zajít. V tomto mi hodně pomohli dva přípravné semináře v rámci zmíněného programu GLEN a jeden po ukončení zahraniční stáže.

GLEN (Global Education Network of Young Europeans) funguje již řadu let jakožto globálně-vzdělávací platforma deseti organizací Evropské unie pro mladé lidi z různých zemí starého kontinentu. Každý rok vyjíždí do rozvojových oblastí světa zhruba stovka účastníků programu, kdy v každé zemi jsou pro ně přichystány různé typy stáží v různém prostředí. Od ekologické výchovy místního venkova, přes podporu mladých žen z oblastí slumů, až po starost o administrativu místních neziskových organizací.

Semináře samotné se vzdělávací formou zaměřují na rozvoj kritického myšlení, uvědomění si kontextu globálně propojeného světa, udržitelnosti v mnoha oblastech, podporou mladých aktivistů a jejich následnému propojení, kdy spolu mnoho účastníků (silně aktivních a zapálených lidí) stále udržuje kontakt a spolupracuje na dalších projektech. Dozvěděl jsem se mnoho o zemi, do které vyjždím a připravili mě na problémy, se kterými bych se díky své bílé kůži mohl setkat. Jeden z workshopů byl dokonce zaměřen na „white criticism“ – kritiku bílého muže a čeho všeho byl schopen na, nejen, černém obyvatelstvu. Při tomto workshopu na nás byl použit cíleně obrácený rasismus za účelem vyvolání sebereflektivního uvažování v kontextu rasové diskriminace. Semináře byli opravdu

vyčerpávající, nešlo se ale ovšem do hloubky a když si kriticky vzpomenu, hodně lidí bychom mohli považovat za takzvané sluníčkáře. Chvílemi to vypadalo, jako by mnoho účastníků svým výjezdem hodlalo zachránit svět. Atmosféra plná duhy a jednorožců. Což byl ale pravý opak smyslu naší stáže. Neměli jsme jet zachraňovat, ale učit se. A to, co se naučíme, posléze předat dál.

Právě v tomto směru mi program naprosto vyhovoval – nepatřil do toho druhu rozvojové pomoci, při které se mnohdy nadělá více škody, než-li užitku. Měl jsem i štěstí na svého tandem partnera. Do zahraničí se totiž vydávaly skupinky po dvou nebo po třech složené pokaždé z lidí z různých zemí. Na mě padla polská fotografka Agnieszka Bulacik, velmi ostřílená a zcestovalá mladá žena.

Co se týče fotografie, naučili nás takzvanému „code of conduct“ (česky „kodex chování“ nebo „soubor pravidel“) o přístupu k zachycování snímků v rozvojových zemích. Princip byl jednoduchý – fotografie nestereotypizovat nebo nefotit bez souhlasu objektu s publikací a další.

V samotném Nairobi jsme se potom s mou kolegyní měli účastnit projektu Shootback pod organizací MYSA, jež pomáhá v oblasti slumů mladým lidem pomocí sportu a jiných volnočasových aktivit. Tento projekt byl multimediálního charakteru – měli jsme tři měsíce učit fotografii.

Shootback začala americká fotografka Lana Wong v roce 1997 tím, že rozdala dětem ze slumů a ghett do rukou fotografické přístroje a tak je nechala po tři roky vyprávět jejich příběhy. Na základě těchto fotografií, mnohdy hrubých a neprofesionálních,

avšak se silným příběhem, vznikla kniha *Shootback : Photos by kids from the Nairobi slums* (Booth-Clibborn Editions, London 1999).

Všechny tyto práce jsem si samozřejmě ještě před svým odjezdem prohlédl a trochu mě to inspirovalo k jistému samaritánskému skutku (ač proti filosofii vysílací organizace), kdy jsem uspořádal menší sbírku a vybral pro své budoucí studenty zhruba dvacet digitálních kompakťů, které mi mí přátelé nebo přátelé přátel nezištně poskytli.

Zjistil jsem také, že přede mnou bylo na této stáži opravdu hodně zajímavých lidí. Tyto lidi, mezi nimiž je například dokumentarista Ondřej Šálek, Tomáš Princ, jež se svým blogem *Humans of Prague* vyhrál tento rok Magnesii Literu, nebo Lukáš Houdek, který nyní stojí v čele iniciativy proti rasismu a xenofobii *HateFree Culture*, jsem pečlivě vyzpovídal a konečně si udělal větší obrázek o tom, co mě čeká. Měl jsem ale stále své velké ideály a cíle. To ještě před odjezdem.

V poslední formě přípravy jsem se zaměřil na sledování různých dokumentů z této oblasti nebo týkajících se témat chudoby. Jedním z nejlepších, jaký se mi povedlo shlédnout byl umělecký počín holandřana Renzo Martense jménem *Episode 3: Enjoy Poverty*.³ Po tři roky tento umělec cestuje po Demokratické republice Kongo a pokládá si otázku: kdo vlastní chudobu? Zaměřuje se mimo jiné i na práci fotografů působících v Kongu, fotografů ze zahraničních novinových plátků, kteří podávali zprávy o právě probíhajících střetech na území země. Tito fotografové se zaměřovali především na násilné a tragické události a dostávali za své fotografie až přemrštěné ceny. Renzo Martens v jednom

³ http://www.imdb.com/title/tt1444307/?ref_=fn_al_tt_1

momentě filmu vezme místní kluky, kteří mají malý byznys s focením svateb a různých událostí v už tak zdevastované vesnici, a jde s nimi fotit podvyživené děti do jedné z nemocnic. Následně je vezme na konzulát, kde by tyto fotografie rád prodal. Ironií osudu ale je, že takovéto fotografie od místních nikdo nechce, pouze zahraniční novináři si smějí vydělávat.

Dále už mi poté chyběli pouze faktografické údaje o Keni a o Nairobi, které jsem si přečetl na Wikipedii a hodně mi také pomohla brožura Lonely Planet. Myslím si, že jsem svou přípravu na tento výjezd nepodcenil, to jsem ale netušil, co mě čeká a co se se mnou stane na místě.

5 Proces tvorby

Ještě před odjezdem jsem si kladl tyto otázky: jakými tématy se na místě mohu zabývat? Jak předat tuto svou zkušenost dál? Jaká bude výsledná forma práce? Během těch tří měsíců jsem si ale uvědomil, že na místě netrávím tak dlouhou dobu, jak bych potřeboval. Témat se mi naskytlo hned několik. Často jsem se například pohyboval u svého přítele v jednom blízkém ghettu, kde jsem chtěl zachytit život mladých kluků a jejich každodenní činnosti. V tomto směru jsem se ale daleko nedostal, jelikož aktéři již byli zvyklí na dokumentaristy ze Západu a očekávali ode mě finanční kompenzaci. Těmto momentům jsem se ale snažil vyhýbat.

Dalším úskalím poté bylo, že po celém městě Nairobi byly zakázány fotoaparáty z důvodu ohrožení teroristických útoků a fotit směli pouze místní na vydané licence. Nechtěl jsem skončit ve vězení, tak jsem musel upustit i od dokumentace centra města, jež bylo svou architekturou a občany velmi zajímavé. Občas se mi ale povedlo pronést malý analogový kompaktní fotoaparát a „střílet“ jsem od boku.

Po slumech a ghettech pak nebylo příliš bezpečné ohánět se drahou technikou bez přítomnosti blízké osoby nebo ochrany. Dokumentaristi si s sebou brali podle mnou získaných informací i ozbrojenou stráž, což ale nakonec ztrácelo na autenticitě.

Ze začátku jsem byl přehlcn novými věmy a nedařilo se mi rozhodnout se pro konkrétní zaměření své bakalářské práce. Hodně se mi nabízela různá sociální témata, kterým jsem se ale chtěl vyhýbat. Nakonec jsem se rozhodl zkusit pokrýt tyto tři měsíce povětšinou informativními a osobními záznamy, které měly

v budoucnu sloužit jakožto podklad pro případnou magisterskou práci.

Během procesu tvorby jsem si vedl osobní deník, ze kterého jsem lehce čerpal při tvorbě brožury, výstupu těchto tří měsíců.

Po návratu jsem zpracovával obrovské množství nastřádaných fotografií. Bohužel mě ale jednoho večera okradli (už v Čechách, v Keni se nic nestalo) a já tak přišel zhruba o polovinu materiálu. Ač nezůstalo fotografií mnoho, přišlo mi škoda dělat práci novou, a proto jsem se rozhodl udělat menší brožuru a v tématu pokračovat v dalších letech.

S grafičkou jsme dali dohromady nejlepší fotografie, poskládal jsem pár použitelných textů z osobního deníku a vznikla malá, ale pro mě zásadní práce.

6 Technologická specifika

Od začátku jsem byl rozhodnut používat kombinaci digitální a analogové fotografie. Nevěděl jsem, jestli bude v Nairobi možné získat 35mm filmy do mého Pentaxu, tak jsem si vezl zásobu s sebou, ta ale začala po nějaké době docházet. Naštěstí jsem po nějaké době objevil v jedné zapadlé uličce obchod s negativy. Také jsem používal malý analogový kompak Kodak, se kterým se mi dařilo dělat snímky i na místech zakázaných. Digitální fotografie jsem fotil pomocí Canonu 550D a používal při tom pouze přirozeného světla. Co se týče objektivů, byl použit u Canonu objektiv 18-55mm f/3,5 a u Pentaxu 50mm objektiv s clonou f/1,8.

Barevné analogové fotografie jsem po svém příjezdu nechal vyvolat a naskenovat. Trochu jsem se bál vlivu bezpečnostních přepážek na letištních kontolách, ve výsledku to ale nemělo na kvalitu žádný efekt. Analogy jsem už posléze neupravoval. Digitální fotografie prošly programem Adobe Photoshop, kde jsem vylepšoval pouze barevnost a používal různé typy kontrastů. Digitální i analogové fotografie jsou v rozlišení 300dpi.

Samotná brožura je následně vytisknuta na křídový papír čtvercového formátu A3 ve vazbě v2. Portfolio vybraných prací je taktéž ve formátu A3 v kroužkové vazbě.

7 Popis díla

Toto dílo vzniklo jako reflexe mé stáže a cesty po zemích východní Afriky. Jejím obsahem je výběr 26-ti digitálních a analogových fotografií, ve kterých jsem měl za cíl zobrazit širší spektrum těchto exotických zemí. Při práci jsem se snažil vyhnout zaběhnutým stereotypům a ač není dílo tak obsáhlé, jak jsem si před začátkem stáže představoval, jde o výběr nejlepších fotografií, které mi zůstaly. Snažil jsem se o zachycení kontrastního světa této rozvojové země a lidí, jež v ní žijí. Na fotografiích můžeme vidět domorodé Masaje, chudé oblasti a uličky slumů, dealera khatu (velmi rozšířeného stimulantu), typické motocykly, jež obzvláště po nocích brázdí ulicemi Nairobi, mé přátele a prostředí, v němž žijí, zvláštní architekturu a další.

Ve své práci jsem nesledoval jedno dané téma, ale přebíhal a pokusil se obsáhnout co nejširší spektrum.

Doplňenými texty z deníku si dávám za cíl doplnit fotografický materiál. Tyto texty vycházejí z mých zkušeností, náhodných setkání, zaslechnutých příběhů a mají práci rozvíjet. Výsledná forma brožury mi poté přišla jako nejpraktičtější řešení a vyústění této práce.

Součástí díla je také mé portfolio prací, které jsem vytvořil v průběhu studia na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara. Jde o výběr, dle mého názoru, nejlepších fotografií, jež mají znázorňovat široké spektrum přístupů a mou snahu o vyzkoušení si různých druhů fotografické tvorby. Jedná se o jak komerční, tak volnou tvorbu, až po školní práce.

Tímto dílem bych rád uzavřel jednu kapitolu své tvorby, ve které jsem kolikrát zmatečně přebíhal od jednoho k druhému. Měla za cíl mě posunout jakožto dokumentárního fotografa a dále mě v tomto směru rozvíjet.

8 Přínos práce pro daný obor

Hlavním přínosem pro mě byla stáž samotná, kterou jsem se rozhodl z vlastní iniciativy absolvovat a vytvořit tak práci nad rámec školy. Touto prací přináším pohled na zcela jiné kulturní a sociální prostředí, Evropě tak vzdálené a kolikrát těžko uchopitelné a neznámé.

Jak již bylo psáno výše, tímto dokumentárním cyklem jsem si byl konečně po mnoha letech ujasnit, co vlastně od tvorby čekám a kam bych chtěl dále směřovat své kroky. Ukončil se mi tím dlouhý a namáhavý proces hledání se a hodlám se již naplno věnovat dokumentární a reportážní fotografii.

Dále mě poté práce posunula v přemýšlení a chápání odlišnosti kultur a cizího prostředí. Po těchto zkušenostech už vím, jak se v budoucnu připravit na podobné výjezdy nebo i v hledání témat v domácím prostředí. Dozvěděl jsem se hodně o rozvojových problémech světa a tím si rozšířil své umělecké vzdělání, které bych tímto směrem rád i nadále rozvíjel.

Různé kritické situace mě naučily jednat s rozvahou a být pohotový. Rozšířil jsem si také své jazykové dovednosti a povědomí o současném světovém dění.

Jako hodně velký přínos této práce vidím navázání kontaktů po celé Evropě, díky kterým se mi například povedlo odjet na druhou stáž do lotyšské Rigy, kde jsem působil půl roku jako fotograf a produkční. Tyto možnosti v rámci organizace GLEN mi mohou v budoucnu poskytnout využití sítě organizací po celém světě a práce na jejich projektech.

Jedním z důležitých kontaktů pro mě také byl kulturní hub PAWA254⁴ v Nairobi. Tato organizace, založená slavným keňským fotografem a sociálně-politickým aktivistou Bonifacem Mwangim, jehož bych moc rád někdy uvítal v Čechách a navázal další spolupráci, funguje jako centrum pro umění, vášnivé aktivistické debaty, výstavy, poezii a současný keňský underground.

⁴ <http://pawa254.org/>

9 Silné stránky

Jak už jsem uvedl několikrát výše, mezi silné stránky této své závěrečné práce vidím možnost nahlédnutí do jiného, cizokrajného světa, o kterém se nám dostávají z médií jen kusé informace.

Co si představíte pod pojmem Keňa? Běhající domorodce s oštěpy, slony, žirafy, chudobu. Všechny tyto věci tam samozřejmě můžeme také nalézt, ale byli bychom ochuzeni o celkový pohled na město a zemi, ve které rostou mrakodrapy jako houby po dešti, vznikají kulturní centra, která si zadají s těmi v Evropě či v Americe.

Svou prací chci tento kontrastní svět přiblížit divákovi a pokud možno jí vyvrátit různé stereotypy. Podíval jsem se do míst, kam ještě žádný běloch nemohl a vytvořil si tak možnost návratu.

10 Slabé stránky

Slabých stránek ve své práci spatřuji hned několik. Při tom, jak jsem se snažil zaujmout co možná nejširší úhel pohledu, se vytratila jakákoliv témata či propojovací linky. Díky odcizení fotografií jsem přišel o spoustu kvalitní práce a nemohl jsem odevzdat svou práci v takovém rozsahu, v jakém jsem zamýšlel.

Mým prvotním nápadem bylo sepsání knihy povídek z těchto cest. Uvědomil jsem si ale po čase, že na takovéto ambice bych potřeboval mnohem více času a materiálu jak textového, tak fotografického.

Výsledná brožura zobrazuje pouze výsek silného zážitku a myslím si, že jsem nebyl příliš schopen tento zážitek přenést i dál. Nebyl jsem schopen ponořit se do hlubších vrstev tamější společnosti a ve své práci ji reflektovat.

Toto vše беру jako ponaučení pro práce příští.

11 Seznam použitých zdrojů

a) Knižní

1 PERES, Gilles. The Silence. New York: Scalo, 1995. ISBN 188161638

2 BOOT, Chris. Magnum Stories. Phaidon Press, 2004. ISBN 978-0714842455

b) Internetové

1 <http://www.humansofnewyork.com/>

2 <http://theo-gosselin.blogspot.cz/>

3 http://www.imdb.com/title/tt1444307/?ref_=fn_al_tt_1

4 <http://pawa254.org/>

Resumé

During my three-months long internship situated in Nairobi, Kenya with global education network called GLEN I had been working on my bachelor thesis called „Ecce Homo: A documentary cycle about the meaning of life“.

I was always very interested in making documentary photography and through this thesis I was finally able to make my dreams come true. This thesis also finalized my process of self-searching and pushed me forward to the new places. I explored new boundaries, faced difficulties connected with racism, development goals, sustainability and much more. I have made lots of new contacts which I would love to use in my future works and cooperate with them in future projects.

For the first time in my life I was thrown out of the Europe into totally different environment and this experience was one of the most valuable for me ever. In this work, I want to show contrasts in developing country, its beautiful and amazing people, which always helped me a lot, and also make base for next work. Though this work is not very deep and it doesn't follow any special and specific topics, it also brings new meanings of what we think of Africa itself. You can see through the writings from my diary how connected I was during this awesome three months.

With my bachelor thesis there is also portfolio of my student's works, which are showing, how big spreaded my activities were during studies.

Seznam příloh

- 1 Dokumentační fotografie č. 1
- 2 Dokumentační fotografie č. 2
- 3 Dokumentační fotografie č. 3
- 4 Dokumentační fotografie č. 4
- 5 Dokumentační fotografie č. 5
- 6 Dokumentační fotografie č. 6
- 7 První krok na jiném kontinentě
- 8 Výsledná práce
- 9 Enjoy poverty
- 10 Shootback

1 Dokumentační fotografie č. 1

Foto: Agnieszka Bulacik

2 Dokumentační fotografie č. 2

Foto: Agnieszka Bulacik

3 Dokumentační fotografie č. 3

Foto: Agnieszka Bulacik

4 Dokumentační fotografie č. 4

Foto: Agnieszka Bulacik

5 Dokumentační fotografie č. 5

Foto: Agnieszka Bulacik

6 Dokumentační fotografie č. 6

Foto: Agnieszka Bulacik

7 První krok na jiném kontinentě

Foto: Martin Jakub

8 Výsledná práce

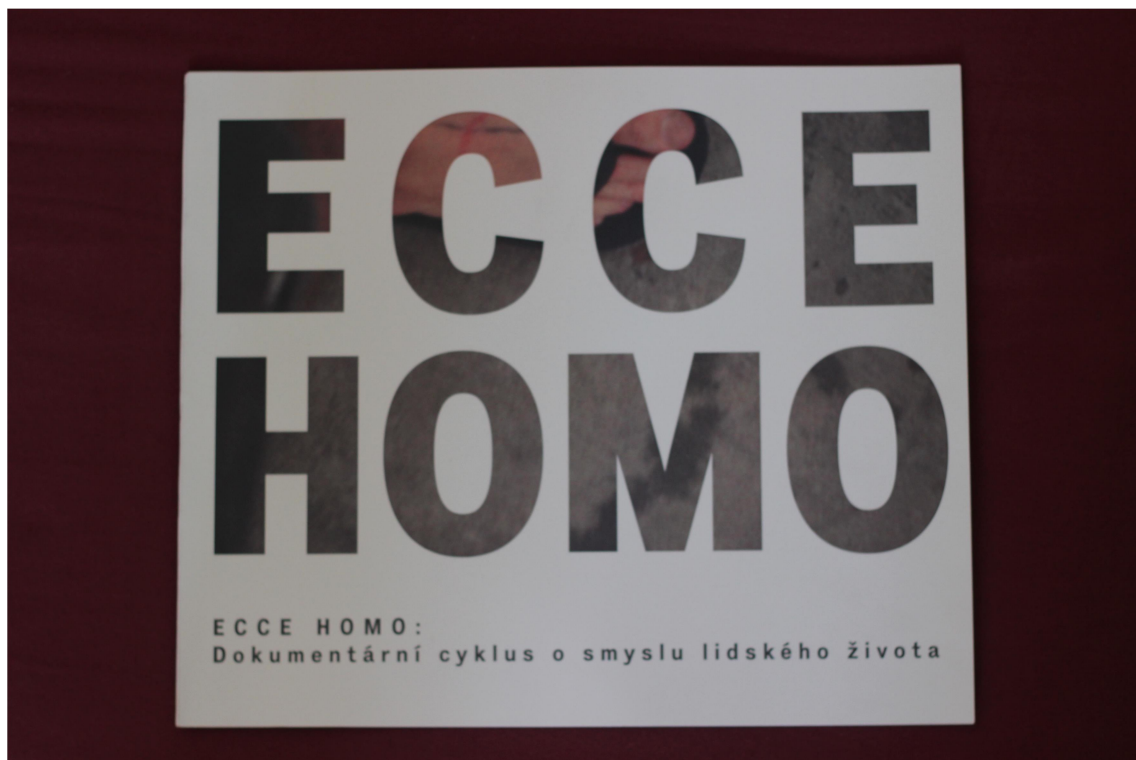

Foto: Martin Jakub

9 Enjoy poverty

Foto dostupné z: <http://www.artterritories.net/wp-content/uploads/2013/09/Enjoy-PovertyStill.jpg>

10 Shootback

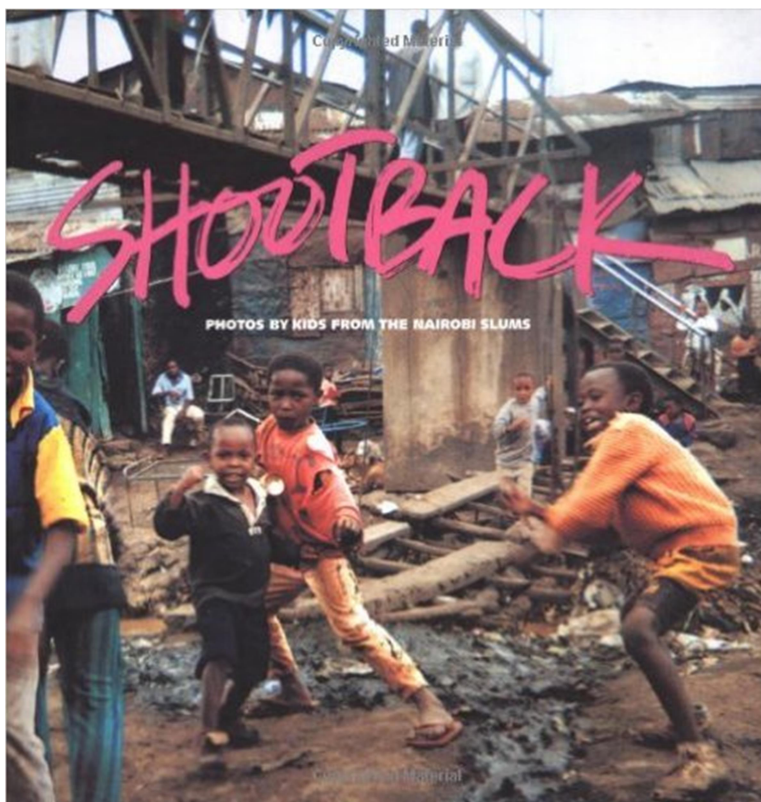

Foto dostupné z: http://ecx.images-amazon.com/images/I/611IK9FAaGL._SX474_BO1,204,203,200_.jpg